

Scriu și mă-nchin

Felix

N-am scris de mult și simt că mă apasă
În piept nescrerea ca o apnee,
Vreau să respir prin piece idee,
Prin orice gând eliberat de-angoasă.

În albul filei îsetat mă dărui
Lăsând în urmă despletite bezne,
Și, în cuvinte-nfipt până la glezne,
La croșetarea lor pe filă stăruie.

Culori mă năpădesc, în cavalcade,
Și muzica se țese din culoare,
Când oiștea o trag la Carul Mare
Scriind printre cometele nomade.

Revin cu pana printre stropi de rouă,
Printre coline, freamăte, torente,
Și flacăra trăirilor ardente
Pune în vers o voluptate nouă.

Și, totuși, n-am ajuns la împlnire
Iar căutarea încă mă sufocă,
Și în această stare echivocă
Mă luminez: n-am scris despre sfântire.

Și Celui ce m-a hăruit cu pana
Mă-nchin și-acum, cu această poezie,
Căci scriu ce-am scris și încă voi mai scrie:
Sfințească-I-se Numele! Osana!

Simion Felix Marțian
Vulcan, octombrie 2015